Sayı: 10
Fiyatı: 100 kr.
Çarşamba günleri çıkar.
Adres: P.K. 68
ZONGULDAK
26 ŞUBAT 1975

İŞÇİ DAVASI

«İşçilerin kendileri, aydınlar için yazılmış olan herşeyi okumak ve daha çok okumak istemektedirler ve işçilere fabrika şartları hakında birkaç söz söylemenin, herkesçe bilinen şeyleri tekrarlayıp durmanın yeterli olduğuna inananlar sadece birkaç (zavallı) aydındır.»

HAFTALIK EKONOMİ VE POLİTİKA GAZETESİ

KÖMÜRÜN TONU 800 LİRA OLACAK..

Ereğli Kömürleri İşletmesi Müessese Müdürü Ahmet Berberoğlu, uzun zamandan beri zamma uğramadığını ileri sürerek maden kömürüne yeni bir zam yapılması gerektiğini söylemiştir.

Berberoğlu, Müessesenin zarardan kurtulmasını da kömür fiyatlarının yeniden ayarlanma sına bağlayarak şöyle konuşmuştur: «Ülkemizde bir enerji buhranı yaşanmaktadır. Satışlarımızın büyük bir kısmı fabrikalara yapılmaktadır. Ancak, maden kömürü henüz yakacak olarak da kullanılmaktan çıkmamıştır. Yakacak kömür bugünkü maliyet gözönüne alındığında ucuz satılmaktadır. Esasen uzun süredir kömür fiyatlarında bir ayarlama yapılmamıştır. Müessesenin zarardan kurtulması için kömürün satış fiyatına bir miktar zam yapılması gerekir.»

Müessese Müdürü Ahmet Berberoğlu, «Bu zam ne kadar olmalıdır?» sorusuna, «Kömür, bugünkü fiyatının en az iki misli fiyata satılmalıdır» cevabını vermiştir. Kömürün bugün yakacak olarak satış fiyatı 410 lira olduğuna göre Berberoğlu'nun ifadesiyle yeni zamdan sonra 800 liraya satılacaktır.

Berberoğlu'nun bu açıklaması, gazetemizin yeni zamların yakında kapıyı çalacağına dair verdiği haberleri doğrulamaktadır. Nitekim, kömüre ve diğer bir kısım tüketim mallarına Bakanlar Kurulu tarafından yeni zamların getirilmesi de düşünülmektedir.

Z.M.İ. SENDİKASI OLAĞANÜSTÜ KONGREYE GİDİYOR

Zonguldak Maden İşçileri Sendikasının (ZMİS) olağanüstü kongreye gideceği yolundaki haberler artmaya başlamıştır. Sendika ve delegeler çevresinden edinilen bilgilere göre, sendikanın olağanüstü kongreye gitmesine gerekçe, Türkiye Maden Federasyonunu olağanüstü kongre için zorlamaktır. Söylendiğine göre federasyon kongresinden sonra yönetimde değişiklikler yapılacak, ZMİS icrasından bir kısmı federasyon yönetimine gönderilecektir.

Bilindiği gibi federasyon yöneticilerinin görevlerini iyi yapmadığı gerekçesiyle ZMİS Genel Başkanı Tezer ve diğer icra üyeleri, federasyondan olağanüstü kongre isteminde bulunmuşlardır. ZMİS yöneticilerinir bu isteğine sendika federasyon delegeleri de katılmışlardır. Fakat federasyonda kongreye gidilmemesi üzerine bu sefer de ZMİS delegelerinden sendikanın olağanüstü kongreye gitmesi için imza toplanmaya başlanmıştır.

Delegelerden bir kısmı ise federasyondan ve Türk-İş'ten de ayrılınması için olağanüstü kongrede karar alınmasını istemektedirler. Gerekçe olarak ta; «mademki federasyonda üye işçi çoğunluğu Z.M.İ. Sendikasındadır, o halde sendika, federasyonda delege çoğunluğuna sahip olmalıdır. Bunun için de federasyonda gerekli tüzük değişikliği yapılmalıdır.» demektedirler.

ZONGULDAK DÜŞMEZ

ARKALARINDA KASA GİBİ SENDİKA VAR

● Gazetelerin Zonguldakspor için dedikleri ●

Zonguldakspor Türkiye'nin maddi yönden en sıkıntısız külüplerinden biri.. Aylık geliri 375-400 bin lira arasında...Tabii bu maç gelirlerinden değil.. kömür işçileri sendikasına bağlı işçilerden kesilen paralarla her ay bu rakama rahatça ulaşabiliyorlaa..

- SENDİKA GENEL SEKRETERİ YUSUF ZİYA KARA GÖREVİNDEN İSTİFA ETMELİDİR.
- BİNLERCE KİŞİ MAÇLARA BEDAVA GİRERKEN - KLÜBÜN MASRAFLARININ MADEN İŞÇİLERİNİN SIRTINDAN KARŞILANMASI YOLSUZDUR.
- MADEN İŞÇİLERİNDEN SPOR İÇİN PARA KESİLMESİ KANUNSUZDUR.

Yalnız 1975 yılının iki ayı içinde maden ocaklarında 10 işçi ölmüştür. Maden işçilerinin kanı pahasına kazandıkları paralardan her ay 400 bin lira alınıyor ve Zonguldakspor futbol kulübüne veriliyor.

Sendika yöneticileri sıra ile bu kulübün başkanlığını yapıyor. Şimdiki başkanı, sendika genel sekreteri. Sendikacıların görevleri, futbol kulüplerine ve çeşitli cemiyetlere başkanlık etmek değil, sorumluluğunu taşıdıkları 50 bin maden işçisine hizmet etmektir. Eğer sendika yöneticileri hakkıyla görev yapsalar, değil kulüple uğraşacak, başlarını kaşıyacak vakit bulamazlar. Ama bunlar sendikacılığı evrak imzalamak ve iki senede bir toplu sözleşme imzalamak olarak anladıkları için, boş vakitlerini nasıl geçireceklerini bilemiyorlar.

Sendikacılar, işçiler için imkân arayacaklarına, tam tersine işçilerin paralarını, ora'buna imkân sağlamakta kullanıyorlar. Bu ne sorumsuzluk, bu ne vurdumduymazlıktır. Eğer onlar için futbol her şeyden önemli ise, bıraksınlar sendika görevlerini, gitsinler futbol kulüplerine.

Gazeteler açık açık: «Türkiye'de hiç bir kulüp böyle imkâna sahip değil» diye yazıyorlar. Türkiye'nin başka yerinde işçi yok mu, sendika yok mu? Niye oralarda sendikalar paralarını kulüplere bağışlamıyor da Z.M.İ. Sendikası yöneticileri bağışlıyor?

Bizim bildiğimiz spor kulübü kendi imkanları ile yaşar. Zonguldak'da binlerce kişi maç lara bedava girer, sonra kulübü yaşatma bahanesiyle işçilerin paraları yağma edilir. Yılda 4 milyon lira para ile neler yapılmaz. Sendika niçin bir «yardım sandığı» kurmuyor? Niçin bir «tüketim kooperatifi» kurmuyor?

Sendika yöneticileri «vakitleri olmadığı» gerekçesiyle Belediye Meclisi üyeliğinden istifa etmek istemişler. Belediye işiyle uğraşacak vakitleri yok da, futbol işlerini yapacak vakitleri mi var?

Bütün bunlara «dur» deme zamanı gelip, geçmektedir. Böyle sendika yöneticileri ya görevlerinden istifa edip, futbol kulüplerine gitmeli yada işçiler en kısa zamanda futbol aşığı yöneticilerini başından atmalıdır.

YORUM

Olağanüstü Kongre Ne Getirecek

Z. M. İ. Sendikasının olağanüstü kongre yapması için delegelerden imza toplanmaya başlanmıştır. Sendika yönetimi ise henüz açıklama yapmamıştır. Olağanüstü kongre için çeşitli kişilerce söylenenler şunlardır :

1 — İşçi sorunlarını çözemeyen Maden Federasyonunu olağanüstü kongreye götürerek ekip değişikliği yapmak.

2 — Federasyon tüzüğünü değiştirmek. Böylece federasyon delege çoğunluğunu sağlamak. Kabul edilmezse federasyondan çekilmek.

Meseleyi daha iyi görmek için geçmişi hatırlamakta yarar vardır. Federasyon yöneticileri yıllardanberi aynı görevdedirler. Federasyon normal kongresi 1974 yazında yapılmıştır. Ama federasyona ciddi eleştiriler yöneltilmemiştir. Kongrede Z. M. İ. S. 2. Başkanı federasyon icrasına aday olmuş ama seçilememiştir. Z. M. İ. S. Yöneticileri de hesaplarını, kendilerinden bir kişiyi federasyona vermek, onun yerine başka birini icraya almak üzerine kurmuşlardır. Hesap tutmayınca rahatsızlık başlamıştır. Bundan sonra federasyonu olağanüstü kongreye götürmek için Z. M. İ. S. Federasyon delegelerinden imza toplanmıştır. Ama federasyon Başkanı Kemal Özer'in Zonguldak'a gelerek «Ben ekip değişikliği istemiyorum» demesi üzerine işler yatışmıştır.

Daha sonra Z. M. İ. S. delegelerinden imza toplanmaya başlanmış ama bir yandan da sendika yöneticileri federasyonla gizli pazarlığa oturmuştur. Pazarlık konusu olan da federasyon yönetiminden bir - iki kişinin düşürülüp yerlerine Z. M. İ. S. yönetiminden bir - iki kişinin getirilmesidir.

Bizce Maden Federasyonu yönetimi tamamen yetersizdir. Fakat federasyon yönetiminin hataları, işçi sorunlarını çözememesi, sendika gazetesinde eleştirilmeden imza toplamaya girişmek, ayrılma kararı almak yanlıştır. Hatalar açıkça ortaya konmadan yeni kişilerin oraya getirilmesi hiçbir sorunu çözmez. Yeni kişiler de kısa zamanda aynı duruma düşerler. Yapılanlar, bir, iki kişiye yeni çıkarlar sağlamaktan öteye geçmez. Delegeler böyle özel çıkarlara alet olmamalıdırlar.

Federasyondan ayrılmak da işçilere bir yarar sağlamaz. Federasyondan ayrılmak yerine, federasyonda kararlı bir muhalefet yaparak azınlıkta da olsalar istedikleri kararları çıkarttırabilirler. Ve federasyonda Türkiye'deki diğer maden işçileriyle ortak mücadele etme imkânını daha fazla bulurlar.

Federasyonda kalmanın diğer bir yararı da Türk - İş üzerinde söz sahibi olmayı sağlamasıdır. Böylece sendika maden işçisine ve Türkiye işçi sınıfına daha geniş hizmet etme imkânlarını da elinde tutmuş olur.

İŞÇİ DAVASI

HÜKÜMET YALANLIYOR, AMA...

DEVALÜASYON GELİYOR

Peşpeşe gelen zamlardan ve parça parça yapılan «ayarlama» lardan sonra yakında büyük bir devalüasyon yapılacağı gittikçe kesinleşiyor. Irmak hükümeti ise devalüasyon yapılmayacağını iddia ediyor. Bugüne kadar olumlu hiç bir iş yapmayan bu hükümetin sözünde kaç ay, hatta kaç gün durabileceği yakında ortaya çıkacak.

Hiç bir hükümet durup dururken devalüasyona gitmez. Kapitalist ekonominin içinde bulunduğu şartlar hükümetleri devalüasyona zorlar. Irmak hükümeti de kendisine içten ve dıştan yapılan baskılara karşı duramaz. Geçenlerde, Odalar Birliği Başkanı «Bu iş küçük küçük ayarlamalarla yürümez. Uluslararası Para Fonu ile görüşüp bu işi kökünden halledelim» diye hükümete öneride bulundu. Yine geçenlerde, uluslararası kapitalist örgütlerden birisi, Türkiye'nin devalüasyon yapmasını öğütleyen bir rapor yayınladı. Bu arada iç piyasada durgunluk da günden güne artıyor. Artık Türkiye'de kapitalistler için devalüasyon kaçınılmaz hale gelmiştir.

DEVALÜASYON YAPMAK KOLAY DEĞİLDİR...

Devalüasyon yapan iktidarlar büyük tepkiyle karşılaşır. Devalüasyon ekonomiye ferahlık getirmek bir yana pahalılık, darlık ve işsizlik yaratır. Devalüasyonun yükünü başta işçi sınıfı olmak üzere çalışan halk çeker. Devalüasyon bir avuç kapitalist dışında halkın büyük çoğunluğuna yıkım getirir.

Türkiye'de bundan önce yapılan devalüasyonlar dayanılmayacak kadar sıkıntı yaratmış ve halkın büyük tepkisiyle karşılaşmıştır. Öyle ki, devalüasyon yapan bütün iktidarlar bir süre sonra çökmüştür. Irmak hükümeti bunu bildiği için küçük küçük «ayarlama» larla durumu kurtarmaya çalışmaktadır. Ama bütün çabaları boşa gitmeye mahkûmdur. Kapitalist sistemin çöküşünü önlemek mümkün değildir.

TÜRKİYE'DE YAPILAN DEVALÜASYONLAR

1946 dan önce ...	
1 dolar :	1,27 lira
1946 devalüasyonunda ...	
1 dolar :	2,80 lira
1958 devalüasyonunda ...	
1 dolar :	9,00 lira
1970 devalüasyonunda ...	
1 dolar :	15,00 lira

DEVALÜASYON NEDİR?

Devalüasyon deyince, bir ülkenin parasının diğer ülkelerin paralarına göre DEĞERİNİN DÜŞÜKÜLMESİ anlaşılır. Devalüasyon, genellikle «ihracatı artırma» bahanesi ile yapılır. Devalüasyon yapılınca, o ülkenin mallarına dışardan taleplerin artacağı ve ihracatın kolaylaşacağı kabul edilir.

Devalüasyon, daralan ve sıkışan kapitalist ekonomilerin bir anlık ferahlama için başvurdukları bir yoldur. İlk bakışta, devalüasyonun ihracatı geliştirdiği ve dış ticaret açıklarını kapatma imkânı sağladığı görülür. Fakat buna karşılık devalüasyon ithalât üzerinde olumsuz etkiler yapar. İthal edilen mallar pahalanır. İthal edilen makineler ve ham maddeler maliyetleri arttırır. İç piyasada fiyatlar zincirleme olarak yükselir. Sonuç olarak devalüesyan mevcut bunalımı daha da artırmaktan başka işe yaramaz.

İŞÇİ MEKTUPLARI

İŞÇİ DAVASI GAZETEMİZDEN BEKLEDİKLERİMİZ

«Gazetemiz» diyorum. Çünkü «işçi davası» Türkiye hatta bütün dünya işçisinin davasıdır. Onun içindir ki gazetemizin giderek büyümesi, yalnız Zonguldak işçisinin değil, bütün Türkiye'de mevcut iş kollarındaki işçilere ses lenmesi en büyük dileğimizdir. İmkanlar aranmalı, gazetemiz geliştirilmeli. Okuyucu köşesi her okuyucuya a ç ı k olmalı. Dertler dile getirilmeli. Ekonomik mücadelenin yanı sıra siyasal mücadelede de okuyucuya öncülük etmeli. «Nasıl bir siyasal mücadele» dendiği zaman, bu, en iyi anlaşılacak dille anlatılmalı. İşçilere ulaştırılması için Türkiye'de mevcut tüm iş yerlerindeki sendika temsilcilerini göreve çağırmalı. Temsilci işçi arkadaşların bu görevi severek yapacaklarına inanmaktayım. Çünkü işçi davasına inanmamış bir işçi sendika temsilcisi olmaz. Olsa bile bu görevi yapamaz. İşçi davasına inananlara selâm.

İzmit Gaz Dolum Tesislerinden Bir işçi

İŞÇİ SINIFINI PEŞKEŞ ÇEKENLER

Senin, alınterinle kazanıp, çoluk çocuğunun nafakasından verdiğin aidatla sözde işçi sınıfının haklarını koruyan Türk-İş diye bir kuruluş var. «Partiler üstü» sloganlarıyla sözde siyaset yapmazlar fakat parlamentoya senatör ve milletvekili seçilirler vede işçi sınıfının karşısındaki hükümete Bakan verirler. O parlamenterler ve bakanlar göz göre göre Grev Kırıcılığı yaparlar. Arkakaya grev erteleme kararlarına imza atarlar. Ne kadar «sarı, işverenci, işbirlikçi» olduklarını artık gizlemezler. Ardından da, «işçiyi politikaya sokmayız, biz partiler üstüyüz» derler. Amerikan sendikacılığını bizlere maletmeye çalışırlar. Bu şekilde ağa babalarına hizmet ederler. Hizmetlerinin karşılığında lütuf alır bunun karşılığında ise kapitalistlerin iktidarını des teklerler.

Birde D.İ.S.K. (Devrimci İşçi Sendikaları) adı altında bir kuruluş var. Sözde Devrimci amma o da işçi sınıfını C.H.-P. sine oy vermeğe çağırıyor.

Birde bağımsız adı altında bazı ne olduğu belirsiz sendikalarda yardakçılık ederler.

Yok işçi arkadaş. Bize ne «partiler üstü» ne C.H.P. ve nede şu bu partisi sahip çıkar. Görünen köy kılavuz istemez misali şimdiye kadar senin davana senden başka kimse sahip çıkmamıştır. Sen kendi davana kendin sahip çıkacaksın. C.H.-P. eskimiş, demode olmuş avutmaca propagandalarla artık Türkiye işçi sınıfını kendi oyununa düşüremez. C.H.P. kuruldugundan bu yana yaptıkları örnek olarak yapacakları da amaç olarak bellidir. Oda her zaman ağa babalarına hizmet etmektir. Türkiye işçi sınıfının artık ne C.H.P. nede başka bir çıkarcı partisine verecek oyu yoktur. Olmıyacaktır, olmamalıdır. Türkiye işçi sınıfı kendi siyasal gücünün ne olacağını nasıl olacağını çok iyi bilmektedir. Çünkü Türkiye işçi sınıfı artık çağdaş dünyada yerini alacak bilince yetişmiştir. Kimsenin oyuncağı olmıyacaktır. Onu hiç kimse doğru gördüğü yoldan saptıramaz. Bu böyledir unutmasınlar. Ve sosyalizmin inşası mücadelesinde olanca kararlığıyla devam edecektir.

İzmit'ten bir işçi

İSTANBUL TÜRK DEMİR DÖKÜM FABRİKASI İŞÇİLERİNİN İKİNCİ ZAFERİ

Birinci zafer 1968 - 5 Ağustos günü olmuştu. Faşist patronların ve sarı sendikanın işbirliği ile işçilere yapılan baskı, zulüm ve işten çıkarmaları üzerine: İşçiler işyerini işgal ederek, artık bizi bağlıyan menfaatçıların zincirinin kırılmasının zamanı geldiğini ve sendika seçme özgürlüğü savaşını vermeğe başladılar. Zamanın iktidarı fabrikayı polislerle çevirterek 5 gün içeride işçileri aç, susuz ve elektriksiz bıraktıktan sonra dışarı çıkmalarını emrettiler. Bunun üzerine devrimci kahraman işçiler tek vücut olup patronu, sarı sendikayı ve zamanın faşist iktidarının polislerine gereken dersi vererek hüsrana uğratmışlardı.. DİSK'e bağlı Maden-İş sendikasını getirmişlerdi.

Yalnız menfaatperest patronlar boş durmadılar. Son devrenin temsilcilerinden bazılarını satın almasını bildiler. Bunlar yine bir sarı sendika kurarak işçiler arasına ırk ayrımı sokmaya başladılar. (Kürt-laz-Göçmen-Arnavut) İşçileri ancak bu şekilde bölebileceğini sanmışlardı, Maden-İş Sendikasının komünist ve dinsiz kürtleri ve sonradan müslüman göçmenleri tuttuğunu ileri sürdüler.

Satılmış olan bu patron köpekleri, bazı arkadaşları bu ırkçılık mücadelesinden sarı sendikaya kayıt etmeye başladılar. İşçiler seçime giderek (10.12.1974) bu satılmış menfaatçileri temsilcilikten uzaklaştırdılar. Faşistler bunun üzerine sarı sendika ve patronla sıkı işbirliği kurarak açık faaliyetlerine devam ettiler. Patron ise tezgahladığı planda artık başardığını sanarak bazı işçileri attı.

Kahraman Demir Döküm İşçileri bu toplantı sonunda gereken büyük kararını verdiler. 13.1.1975 günü sabah patronla işbirliği yapan satılmış sarı sendikacıları işten atarak daha önce atılan arkadaşlarını işe almışlardır. Böylece ikinci defa Patron ve uşaklarını dize getirmişlerdir.

Bütün emekçi işçi kardeşlerime selâm.

Türk Demir Döküm İşçisi

DEĞİŞEN DÜNYA VE BİZ

Değerli Arkadaşlar,

Gazetemiz (İŞÇİ DAVASI) na göndermiş olduğum yazıyı yayımlamanıza bir, onu eleştirmenize iki kere sevindim. İşçi arkadaşlarımızın mühim bir kısmının eline geçen bir gazetede, onların önünde açık gözlülükle ve yüreklilikle tartışabilmek, bu tartışmalara onları da katabilmek, işte bütün mesele budur. Şu dönemde işçilere yararlı ve gerekli olan şeylerden biri de budur. Gazetemize yazı gönderen diğer arkadaşların da hakkına tecavüz etmemek için kısa tuttuğum ilk yazıda, gördüm ki bazı noktaları iyi belirtmemişim ve yanlış yorumlara yol açmışım. Bunları açıklamak için giriştiğim yazı ise çok uzun oldu. Bu sefer de bunları dört ana başlıkta topladım;

1 — Değişen Dünya ve biz
2 — C.H.P. neden desteklenmelidir.
3 — İşçi sınıfının bağımsızlığı.
4 — Kavram kargaşasına son verelim.

Normal prosesütte (Devrim ve savaş şartları dışında) genellikle Dış çelişki, iş çelişkiyi fazlaca etkilediği, yer yer iç çelişkiyi tayin ve tespit ettiğine göre önce birinciyi göndermeyi yararlı buldum. Bunu da aynı dürüstlük ve Açık yüreklilikle neşredeceğiniz ümidindeyim.

DEĞİŞEN DÜNYA VE BİZ

«İŞÇİ DAVASI» nın 6'ncı sayısında «Mektuplar ne diyor» başlığı altındaki şu satırlar bizi gerçeğe yaklaştırması yönünden ilgi çekicidir : «Bugün, Türkiye'de tekelci büyük sermaye, çağın gerisinde kalmış (Liberal kapitalist) programa sahip olanları değil, kapitalist gelişmeye ve tekelleşmeye yeni ufuklar açan C.H.P. yönetimini tercih etmektedir.» Çok yerinde ve doğru bir teşhis olduğu kadar, aynı ölçüde de doğru olarak değerlendirilmesi gereken bir teşhis.

Bu sözlerle **Hakim sınıfın en ilerici kanadını temsil eden C.H.P.**'nin tekelci büyük sermayeye yeni ufuklar açtığı, «çağdışı»diye nitelendirdiğiniz «liberal kapitalist» programa ise tekelci büyük sermayenin itibar etmediği, tarihden de bu dönüşün imkânsız olduğunu kabul etmekle Tekelci büyük sermayenin realitede varlığını kabul ediyoruz demektir ve bu böyledir.

Diğer yönden Dış politika da sürdürülen «yanyana ve bir arada yaşama» politikasından ötürü tekellere savaş açamıyacağımıza göre ve Tekeller hakim sınıfın en ilerici kanadını temsil eden CHP ile taktik işbirliğine yattığına göre biz sosyalistler, sosyalist bilime, bilinçlenen yığınlara, sosyalizmin taşıdığı üstünlüklere Tekelcilerin sermayesine güvendiği kadarda mı güvenmiyoruz?» Sosyalistler için LEGAL mücadele Hakim sınıfların en ilerici kanadı ile bir taktik işbirliği» değil midir? Bu taktik işbirliği ön pläna alınıp doğru olarak tespit edilmedikçe işçi sınıfının legal ve gerçek partisinin siyasi alana çıkması mümkün müdür? İşçi sınıfı bunca acı deney ve bunca ezilmişliğine rağmen siyasi mücadele adına bir kaç aklı evvelin «illegalcilik» oyunlarını daha ne kadar seyredecektir? Buna sabrı kalmış mıdır dersiniz?

Sözün burasında (Co-Existance ve Detant) «yanyana ve bir arada yaşama» politikası için küçümsiyerek bakanlara bir iki örnek vermek değişen dünya şartları bakımından yararlı olur kanısındayım:

«Barış içinde bir arada yaşama soyut pasifist bir slogan değil, bütün antiemperyalist güçlerin ve tüm işçi sınıfı hareketinin katılması gereken bir mücadele çizgisidir.» (1). «Sorun sonunda şuna varıyordu: **Kesin darbeyi indirmek için devrimci bir ortamın gelmesini mi beklemek gerekir, yoksa, iktidara işçi sınıfı ve müttefikleri tarafından el konulmasından önce, tekelci sermayenin egemenliğini en aza indirmek amacıyla inatçı ve sürekli bir politik ve ekonomik mücadele ile birbiri arkasından daha ileri mevziler mi kazanmak gerekir?»** (2)

İşbu hale gelmişken kraldan ziyade kralcılık herşeyden önce başta işçi sınıfımıza ve emekçi yığınlara zarar getirir. Dış politikanın kararlarını bilememek onunla uyum göstereme mek bazan uzun bir süreçte bir ülkeyi dörtte üçü sosyalist olan dünyada ne idüğü belirsiz bir hale getirir. Bazan da, çok sıcak bir ortamdan çok soğuk bir ortama çıkan madde gibi ortadan ikiye bölüverir. Gerçekler böylesine katıdır evrende. Kaldı ki sosyalist blok üst politikada Detant'ı sürdürürken bizim gibi az gelişmiş ve geri bıraktırılmış ülkelerde kitle hareketlerinin ve yapılacak devrimci çalışmanın pratik yönünü işaret etmektedir.

«Ancak öz, her yerde aynıdır: Henüz sosyalist olmıyan, ne var ki sosyalist devrime doğru ilerlemede en elverişli koşulları yaratan, ileri sosyo-ekonomik ve politik reformlar aracılığıyla tekelci sömürü mekanizmasının temelini çürütmek, **daha önceleri düşünülmeyen böylesi devrimci reformlar**, herşeyden önce dünya güçlerinin karşılıklı ilişiklerinde sosyalizm lehine meydana gelen köklü değişmeler sayesinde mümkün olmuştur.

Temel dönüşüm programlarını çizerken bilimsel sosyalist partiler, bu programların uygulanmasının emekçi halkın yığınsal eyleminin **derece** ve **yoğunluğuna** doğrudan dayandığı fikrinden hareket ediyorlar. Bunun içindir ki, sınıf pozisyonlarına sürekli bağlı kalan bu partiler ve sendikalar, reformları destekleyen politik **grev ve gösterilerin ötesinde** gerçek işletmelerde **işçi katılması**, işletmelerde (özellikle büyük olanlarında) ve sürekli üretici kooperatiflerinde **işçilerin kontrolünün kurulması** ve her seviyedeki temsili organlarda mevziler kazanılması mücadeleyi örgütlerler.» (3)

Bu noktada gerçekci ve samimi olmamızın çok şeyleri hep birlikte, anlamamıza yeteceğine inanıyorum.

Bu gerçeklerin ışığında neden C.H.P.'yi desteklememizin gerekli olduğunu bir sonraki yazıya bırakırken en içten selâmlarımı sunarım.

Süleyman MIZRAK

(1) Bilimsel sosyalizm ve sosyal demokrasi - sayfa: 68
(2) A.G.E., sayfa: 73
(3) A.G.E., sayfa: 75

İŞÇİ DAVASI İŞÇİLERİN GAZETESİDİR

İŞÇİ DAVASI, Zonguldak işçilerinin ve işçi sınıfının mücadelesine inanmış aydınların birlikte çıkardığı bir gazetedir. Fakat aynı zamanda bütün Türkiye işçilerinin malı olan bir gazetedir. Sayfaları bütün Türkiye işçilerine ve okuyucularına açıktır. İşçi sınıfının bağımsız siyasi mücadelesine «evet» diyen her sese açıktır.

İşçiler iş yerindeki sorunlarını, dertlerini, şikâyetlerini buraya yazmalıdırlar. Genel ekonomik ve siyasi mücadele hakkındaki fikirlerini, isteklerini buraya yazmalıdırlar. Ayrıca işçiler ve bütün okuyucular bu sütunlarda çıkan diğer yazılanlara cevap vermeli, tartışmaya girmelidirler. Elbette bu mektuplarda yazılanlar hakkında «gazetemiz» zaman zaman kendi görüşünü açıklıyacaktır. Fakat işçilerin bizzat kendilerinin tartışmaya katılması, kendine ters gelen görüşleri eleştirmesi çok daha önemli ve yerindedir.

Gazetemiz Türkiye işçi sınıfının bağımsız politik mücadelesine her şeyin üstünde yer vermek amacındadır. Öncelikle Türkiye işçi sınıfının politik mücadelesine bağımsızlık kazandırmak söz konusudur. Şu veya bu gerekçe ile işçi sınıfı hareketini, başka politikaların peşine takma gayretlerine mutlaka karşı çıkmak gerekmektedir.

Gazetemiz, İzmit'den yazan arkadaşımızın belirttiği gibi bütün sendika yayınlarına ve belli başlı sendikalara yollanmaktadır. Bir kaç sendika, bütün şubelerine göndermek üzere gazetemize abone olmaktadır. Fakat çoğunluğu arkadaşımızın istediği ve düşündüğü gibi değildir. Bazı işçi temsilcileri değil İŞÇİ DAVASINA sahip çıkmak, onun alınmasını, hatta okunmasını bile önlemeye çalışmaktadırlar.

Önemli olan işçilerin kendi davalarına, mücadelelerine sahip çıkmalarıdır. Bugüne kadar Türkiye işçi sınıfı hareketini, onun namına daima başkaları yürütmek istemiştir. İşçiler hep seyirci tutulmuş oyuna katılmamıştır. Artık bu dönem bitmeli, işçiler bizzat kendileri bu oyuna yani mücadeleye katılmalıdırlar. Umutlarını şu veya buna bağlamamalı, kurtuluş mücadelelerinin kendi mücadeleleri olduğunu bilmelidirler. İŞÇİ DAVASINA İNANANLARA SELAM.

BÖLGESEL SAVAŞLARIN TEHLİKELİ GELİŞMELER GÖSTERDİĞİ GÜNÜMÜZDE

SOSYALİST SİSTEM BARIŞTAN YANA

SOSYALİST SİSTEM BARIŞTAN YANADIR

1 — PODGORNİ (Sovyetler Birliği Prezidyum Başkanı) :

«Yumuşama politikasını siyasal bir oyun olarak görenler, Sovyetler Birliği ile ilişkiler kurulmasının tek yolunun tarafların eşitliğine ve karşılıklı olarak iç işlerine karışmama ilkesine dayandığını anlamalıdırlar.» dedi.

2 — Sovyetler Birliği, Amerika'nın, «museviler sorununda» iç işlerine karışmasını olumsuz karşıladı.

3 — BREJNEV: «Ticaret yoluyla Sovyetler'in iç siyasetini kimse etkileyemez» dedi.

4 — Sovyetler Birliği, Çin ile saldırmazlık anlaşması imzalamaya hazır.

5 — AMERİKA DENİZLERDE KORSANLIK YAPACAĞINI İLAN ETTİ:

Bir zamanlar Türkiye'yi bombalayacağını, sonra da Ortadoğu'yu işgal edeceğini söyliyen Amerika, şimdi de yeni bir petrol ambargosu karşısında açık denizlerdeki petrol tankerlerine el koyacağını bildirdi.

6 — VARŞOVA PAKTI, Avrupa'daki silahlı kuvvetleri dondurma önerisinde bulundu. NATO bu öneriyi reddetti.

7 — NATO Güney Doğu Kara Kuvvetleri Komutanı General ZAİS:

«Türkiye'nin Nato'ya katkısı büyüktür. Ama Rusya'ya karşı Nato'nun koruyucu şemsiyesinden sağladığı fayda da büyüktür.» dedi.

8 — Henri KİSSİNGER

«Atina'dan Ortadoğu'ya yönelmek mümkün degildir. Türkiye ise dünyayı Ortadoğu'ya bağlayan köprünün tam ortasında» dedi.

9 — Amerika Başkanı FORD :

«Ortadoğu'da dengenin, iki tarafa da silah vererek sağlanacağını» söyledi.

10 — Amerika, Nato'yu YF-16 uçaklarıyla takviye ediyor. Sovyetler Birliği, gerginliği arttıracağı gerekçesiyle buna karşı çıktı.

11 — FORD :

«Vietnam ve Kamboçya'da savaş çıkartmak için Kongre'den "Olağanüstü yardım' aldı.

ULUSLARARASI DETANT VE BÖLGESEL SAVAŞLAR

Detantın gayesi, uluslararası meseleleri barışçı ve demokratik yollarla halletmektir. Böylece emperyalistler, içine düştükleri bunalımı savaş çıkartmakla gideremiyecektir. Bilindiği gibi emperyalistler bunalımdan kurtulmak için silahlanmaya hız verirler. Bu silahları tüketmek için de savaş çıkartırlar. Detant, emperyalistlerin bu saldırganlıklarını önleyecek bir politikadır.

Ne varki Detant, henüz ilk devresindedir. Yani Detant, şimdilik uluslararası plandadır. Detant, ancak uluslararası meseleleri barışçı yollarla halledebilmektedir. Fakat bölgesel silahlanma ve savaşları tamamen önleyemez. Savaşların bir an evvel bitirilmesi için tedbir alır. Aynı şekilde uluslararası detant ile nükleer silahlar sınırlandırılmıştır. Fakat uçak, tank gibi silahların imali henüz önlenememiştir.

Bugün nükleer savaş tehlikesi ortadan kalkmıştır. Ama bölgesel savaş tehlikesi her an mevcuttur. Ortadoğu'da anlaşmaya rağmen yeniden savaş ihtimali ortaya çıkmıştır. Vietnam'da ise savaş henüz bitmemiştir. Kıbrıs'ta gerginlik devam etmektedir. Emperyalist - kapitalist ülkelerde uçak, tank gibi silahların imalatı hızla artmaktadır.

Son günlerde ortaya çıkan olaylar, silahlanma yarışının daha da hızlandığını göstermektedir. Emperyalist ülkelerdeki silah imalatçıları, silahlanma yarışını hızlandırmak için ellerinden geleni yapmaktadır. Bunun için emperyalist hükümetler, savunma bütçelerini durmadan arttırmaktadır. Ve yine bu amaçla şimdi de detant politikasına karşı çıkmaktadırlar. Sovyetler Birliği'nin, ABD ile yaptığı ticaret anlaşmasını feshetmesi de bu yüzden olmuştur. Çünkü ABD, detantı ihlâl ederek, Sovyetlerin iç işlerine karışmak istemiştir. Silah sanayicileri gerginliği arttırmak için şimdi de yeni yeni yollara başvurmaktadır.

Emperyalist - kapitalistler silah imalatından vazgeçemezler. Bu onların can damarıdır. Kapitalist ekonomi ancak silah imalatı ile ayakta durabilir. Bugün de emperyalizmin bu özelliği değişmemiştir. Amerikan Kongresi, yeniden silahlanmasını arttıracak tasarılar kabul etmektedir. ABD, Vietnam ve Kamboçya'ya 5 milyar liralık yardım yapacaktır. Bu yardım, burada süren savaşı hızlandırmaktan başka birşey değildir.

Bütün bunlara rağmen Detant politikası geçerliliğini kaybetmiyecektir. Bu politikaya karşı olanlar, şimdilik kazansa bile, ilerde, detant mutlaka üstün gelecektir. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere, sosyalist ülkeler var oldukça, dünya barışı korunacaktır. Bunun için, detantı ilk aşamasından daha ileriye götürmek gerekir. Yani bölgesel savaşları da önliyecek şekilde geliştirmek gerekir. Bu görev de, bütün ülkelerde en başta işçi sınıfına düşmektedir. Detantın yaygınlaşması, her ülkedeki işçi sınıfının, burjuvazinin silahlanmasına karşı çıkması ile mümkündür.

- **Silahlanma yarışına son verilmelidir.**
- **Silâh sanayiinin kurulmasına karşı durulmalıdır.**
- **Burjuvazinin bölgesel gerginlik ve savaş çıkarma politikasına karşı çıkılmalıdır.**
- **Her ne şekilde olursa olsun, silahlı müdahalelere son verilmelidir.**

İŞÇİ DAVASI

Barış içinde bir arada yaşama politikası ve Detant

DETANTIN GELİŞİMİ

Sovyetler Birliği kuruluşundan bu yana «barış içinde bir arada yaşama» politikasını benimsemiştir. Bu politika, emperyalist-kapitalist ülkelerin «savaş ve saldırganlık» politikasıyla tam bir mücadele halindeydi. Dünyaya barış ve güvenlik getiren DETANTA geçiş oldukça güç olmuştur.

İLK DÖNEM

1956 yılında, Sovyetler Birliği yöneticisi Kuruçev, Detanta ilk adım teşkil eden şu tezi ortaya attı: «Emperyalizm saldırganlığını koruyor. Fakat artık savaşların önüne geçilebilir. Böylelikle kapitalist ülkelerde barışçı yollarla sosyalizmin kurulması mümkündür.»

Bu şekilde, Sovyetler'in öncülüğüyle iki sistem arasında yakınlaşma başladı. 1959 yılında Kuruçev, Amerika başkanı Ayzınhover ile görüştü. 1963 yılında da nükleer (atom) silahları kısıtlıyan ilk anlaşma imzalandı.

Bu yakınlaşma Amerika'da tepki ile karşılandı. ABD silah sanayicileri «soğuk savaşı» zirveye çıkartmak istiyordu. Dünyaya barış getirecek şartlar henüz olgunlaşmamıştı.

SOĞUK SAVAŞIN CANLANMASI

1956'da Amerika, Vietnam'ı bombalamaya başladı. 1970 yılında savaş Kamboçya'ya sıçradı. Aynı yol Ortadoğu'da savaş yeniden başladı. Fakat Amerikan emperyalizmi bu şekilde de kendini bunalımdan kurtaramadı. Amerika, savaş yüzünden dış ödemeler dengesinde büyük açıklar verdi. Enflasyon ve işsizlik arttı. Bunun yanında ise sosyalist ülkeler hızla geliştiler. Nükleer alanda büyük başarılar elde ettiler. Teknolojik ve bilimsel alanda da sosyalist ülkeler büyük bir güç haline geldi.

DETANTA GEÇİŞ

Amerika ekonomisi, savaş ve saldırganlık yüzünden bunalıma düşmüştü. Bu yüzden emperyalist ülkeler değişen dünya şartlarını kabul etmeye mecbur oldular. Sosyalizm gelişiyor, emperyalist-kapitalizm ise çöküyordu.

Fotoğrafta Başkan Ford ve Brejnev Viladivostok zirvesinden sonra varılan anlaşmayı imzalarken görülüyorlar.

Bu nedenle emperyalistler değişen şartlara uyabilmek için hazırlıklara giriştiler. Bu dönemde olaylar çok hızlı gelişti:

1970 yılında Nikson ve Kisinger, ekonomik planda beklenmedik kararlar aldı. Dolar «devalüe» edildi. Yani dış paralara göre değeri düşürüldü. Amerika, Vietnam'daki askerlerini geri çekme kararı aldı. Sovyetler Birliği ile yakın ilişkiler başladı. Nikson ve Kisinger, Çin'in başkenti Pekin'e gitti. Moskova ve Vaşington arasında yapılan görüşmeler sonunda 1972 mayısında SALT-I ANLAŞMASI Moskova'da imzalandı.

SALT-I ANLAŞMASI
(Stratejik silahların sınırlandırılması anlaşması)
Sovyetler Birliği ile Amerika, aşağıdaki konularda işbirliği yapmayı kabul etitler:

- **Nükleer saldırı silahlarının 5 yıl süre ile sayıca kısıtlanması**
- **Ticari ilişkilerin kurulması**
- **Nükleer silah kısıtlaması anlaşmalarına devam edilmesi**
- **Teknolojik ve bilimsel işbirliği**
- **Ortak uzay çalışmaları**
- **Çevre kirlenmesi meselelerinde işbirliği**

Bu anlaşma ile emperyalist dış politika değişti. Avrupa ülkeleri de sosyalist ülkelere yakınlaşmaya başladı. Detant, kendini emperyalist ülkelere kabul ettirdi.

Vietnam savaşı, Paris anlaşması ile sona erdi. Doğu Almanya resmen tanındı. Farklı iki sistem arasında her alanda işbirliği gelişti. Sovyetler Birliği ile Amerika arasında ticari anlaşmalar yapıldı.

YENİ DÖNEM

Detanta geçiş şu gerçeği bir kere daha ispatladı: Sosyalist ülkeler her alanda güçlüydüler. Kapitalist-emperyalizm ise bunalım içindeydi. ABD içinde silah sanayicileri hâlâ güçlüydü. Bunlar yeniden harekete geçtiler.

Sovyetlerle ilişkilerin gelişmesinden yana olan Nikson'un adı Votırgeyt skandalına karıştı. Ve nikson 1974 yılında, Moskova dönüşünde istifa etmek zorunda kaldı. Silah sanayicilerinin sözcüsü H. Caksın, Sovyetlerle yapılan anlaşmaları şiddetle eleştirdi. Ortadoğu'da gerginlik arttı. Türkiye Kıbrıs'a çıkartma yaptı. Vietnam'da savaş yeniden başladı. Bu şartlar altında yeni ABD başkanı Ford, Sovyetler yöneticisi Brejnev ile, Rusya'nın Viladivostok şehrinde görüşme yaptı. Ve bu görüşmenin sonunda SALT-II ANLAŞMASI imzalandı.

SALT-II ANLAŞMASI

- **Balistik füzelerle uzun menzilli füzelerin sınırlandırılması**
- **Stratejik bombardıman uçaklarının sınırlandırılması**
- **Ocak 1975'de görüşmelere devam edilmesi**
- **Haziran 1975'de anlaşmanın imzalanması**

SALT-II, Brejnev ve Ford arasında yapılan bir ön anlaşmadır. Kesin şeklini Haziran 1975'de alacaktır.

Salt-II Anlaşması ABD'de tepkiyle karşılandı. Emperyalistler, şimdi, bölgesel gerginlikleri arttırıp silahlanma yarışını sürdürmeye çalışıyorlar. Fakat her şeye rağmen emperyalizm için başka çıkar yol yoktur. Ve Detantı kabule mecburdurlar.

DETANT BÜTÜN DÜNYA ÜLKELERİ YARARINADIR

İŞÇİ DAVASI

İŞÇİ SINIFIYLA BERABER OLDUĞUNUZU GÖSTERİN

İş kazaları neticesinde sadece E.K.İ. Maden ocaklarında, yılda ortalama 76 işçi ölmekte, 8000 işçi yaralanmaktadır.

5 Şubat günü de E.K.İ. Dilaver ocağında 7 işçi iş kazasında ölmüştür. Bütün bu iş kazalarının tek sorumlusu, kârını azaltmamak için gerekli emniyet tedbirlerini almayan işverendir. İş kazaları karşısında kılını bile kıpırdatmayan işveren, protesto edilmediği sürece bu tavrını değiştirmeyecektir. Gerekli emniyet tedbirlerini almayacaktır ve iş kazaları artan bir şekilde devam edecektir.

Gazetemizin yaptığı çağrı üzerine, Zonguldak Maden Mühendisleri, 5 Şubattaki iş kazasıyla ilgili olarak bir bildiri yayınlamışlar ve «KAZANIN SORUMLULARI, ÜRETİME İNSAN HAYATINDAN DAHA ÇOK DEĞER VERENLERDİR» demişlerdir. Yine, Zonguldak Maden İşçileri Sendikası yöneticileri de «DİLAVER GÖÇÜĞÜ KAZA DEĞİL CİNAYETTİR» diyerek, kazanın sorumlusunun işveren olduğunu belirtmişlerdir. Sosyal-İş Sendikası Genel Merkezi tarafından da bir bildiri yayınlanarak, iş kazaları karşısında işverenin tavrı kınanmış ve iş kazalarından işveren sorumlu tutulmuştur.

Daha yoğun protestolar ve eylemli hareketlerle işveren, gerekli emniyet tedbirlerini almağa itilmelidir.

İŞÇİ SINIFININ HAKLARINI SAVUNMAK KURU LAFLARLA OLMAZ!

— İşçi sınıfı adına piyasaya çıkan partiler,

— Görevleri, işçi sınıfının çıkarlarını savunmak ve geliştirmek olan işçi sendikaları ve konfederasyonları (TÜRK-İŞ, DİSK),

— «İşçi babası» olarak geçinen Zonguldak Milletvekili,

— Sosyalizmi, sokaklarda, kahvehane köşelerinde ağızlarından eksik etmeyenler,

VE

Faşist saldırıları protesto ediyorum diye ortak bildiri yayınlayan

— Selüloz-İş Sendikası Çaycuma Şubesi,

— Sosyal-İş Sendikası Zonguldak Şubesi,

— Çimse-İş Sendikası Filyos Şubesi,

— TÖB-DER Zonguldak, Çaycuma, Bartın, Kilimli Şubeleri

Sizleri tekrar göreve çağırıyoruz.

— İş kazalarının tek sorumlusu olan işvereni de protesto edin!

— İŞÇİ SINIFIYLA beraber olduğunuzu açıkça ortaya koyun!

EREĞLİ'DE KISIR ÇEKİŞME DEVAM EDİYOR

Erdemir'de yeni sözleşme dönemi yaklaştıkça sendikalar arası sürtüşme de artıyor. Geçen dönem Maden-İş'te görev alan yöneticilerin bir bildiriyle yaptıkları olumlu çağrıya çok tutarsız tepkiler geliyor.

İşverene karşı mücadelede her zaman ön saflarda yer almış sosyalist işçilerin mücadeleyi sendikal ve kişisel alandan çıkarıp işverenlere karşı daha köklü bir mücadele vermek üzere yayınladıkları bildiriye gelen tepkiler şöyle sıralanabilir:

— Türk-İş'e bağlı Çelik-İş'in şube yöneticileri hemen bir karşı bildiri yayınladı. Bildiri işverenlerin ağzıyla yazılmış. Her zaman tekrarlanan bayat suçlamalarla dolu. Bildiride yer yer iftiralar da mevcut. Oysa Erdemir İşçileri sosyalistleri yakından tanır. Bu şekil suçlamalara değer vermez. Böyle basit yollar önceleri de denenmiş ama tutmamıştı.

— Bağımsız Çağdaş Metal-İş'ten doğrudan bir tepki gelmedi. Genel başkanları geçenlerde bir bildiri yayınladı. İki büyük konfederasyona da çattı. Bir takım yuvarlak laflardan sonra işçileri kendi sendikasına davet etti.

— Halen Maden-İş'te «geçici» olarak görev yapan bölge yöneticileri tedirgin oldular. Kendilerine yapılan her eleştiriyi «bölücülük» olarak görüyorlar. El altından da kendilerine karşı olanların ihraç edileceğini yazıyorlar.

— Geçenlerde Ereğli'ye gelen Maden-İş Genel Başkan Vekili Şinasi Kaya da genel merkezin tutumunun olumsuz olduğunu açıkladı. Şinasi Kaya, bildirinin genel yürütme kurulu tarafından incelendiğini ve genel merkezi «küçük düşürücü» noktaların bulunduğunu ileri sürdü. Adeta bir «savcı» gibi çalışan genel merkezin tavrının yakında açıklığa kavuşması bekleniyor.

Kısacası, Erdemir'de durum şimdilik karışık görünüyor. Ancak, Erdemir İşçileri bütün zorlukları aşabilecek güçtedir.

Maden Mühendisleri işçi sayılmalıdır

İşverenler her işyerinde çalışanlar arasında çeşitli ayırımlar yaratırlar. İşçiler arasında birliği önlemek için büyük çaba harcarlar. İşçileri birbirine düşürüp kendilerini gözden saklamak isterler.

Bu konuyla ilgili olarak ZONGULDAK MADEN MÜHENDİSLERİ bir bildiri yayınladılar ve şöyle dediler :

«... Tekrar ediyoruz; yıllardan beri göstermelik olarak üzerimize yıkılan İşveren veya İşveren Vekili sıfatlarını reddederiz. Bizler işverene iş gücümüzü (beyin, beden) satan, karşılığında ücret alan işçileriz...»

Maden mühendislerinin talepleri haklıdır. Maden mühendisleri işçi sayılmalıdır. Maden mühendisleri sigortalı olarak çalıştırılmalı ve ocaklarda güvenlik içinde çalışmaları sağlanmalıdır. Maden mühendisleri işçi sendikasına üye olmalı ve toplu sözleşme kapsamına girmelidir.

Böylece işverenin mühendisleri işçiyle kapıştırma oyunu bozulmalıdır. Maden işçileri ve maden mühendisleri işverene karşı ortak mücadele vermelidir.

TÖB-DER ŞUBELERİ ARANDI

Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneğinin (TÖB-DER) bütün şubeleri geçen hafta sonu Devlet Güvenlik Mahkemesi kararıyla aranmıştır.

15 Şubat günü ülke çapında düzenlenen «Faşizmi ve Pahalılığı Protesto ve Öğretmen Sorunları» toplantılarının bazı illerde komandolar tarafından basılması ve toplantıya katılan öğretmenlere ve halka saldırmalarıyla ilgili olarak alınan arama kararında Töb-Der ile birlikte Ülkü Ocaklarının adı belirtildiği halde bazı yerlerde ve bu arada şehrimizde Töb-Der aranmış, Ülkü Ocakları Derneğinin adı «Büyük Ülkü Ocakları» olarak gösterildiğinden savcılık tarafından tereddüte düşüldüğü ileri sürülerek bu dernek aranmamıştır.

Töb-Der'in şehrimizdeki şubesi ile birlikte Bartın, Çaycuma ve Karabük şubeleri de aranmıştır. Arama sırasında Dernekte kitaplardan başka herhangi birşey bulunmamış, ancak kitaplara el konulmuştur.

Saldırıların Milliyetçi Hareket Parti (MHP)li komandolar tarafından yapıldığı açıkca belli olduğu halde Töb-Der'e yönetilen baskılar, egemen sınıfların en küçük bir demokratik harekete dahi ne kadar tahammülsüz olduğunu göstermiştir.

İŞÇİ DAVASI / Zonguldak işçilerinin haftalık ekonomi ve politika gazetesi / Sahibi : Yıldırım Eryılmaz / Sorumlu Müdür : Orhan Zor / Yönetim Yeri : Nizam Cad. Birlik İş Hanı Kat : 3, No: 311 ZONGULDAK / Yazışma adresi : P.K. 68 — Zonguldak. Tel : 3886 Abone : Altı aylık 25 lira, yıllık 50 liradır. / Dizgi ve Tertip : Başaran Matbaası / Baskı : ER - TU Matbaası / Baskı tarihi: 26.2.75

SOSYAL - İŞ GENEL MERKEZİNİN KAZALARLA İLGİLİ BİLDİRİSİ

İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALKIMIZ

Gün geçtikçe iş kazaları artıyor ve «iş kazası» adı altında dökülen işçi kanları çoğaldıkça çoğalıyor. Bu gidişatın ucu bucağı da yok. Nerede biteceği de belli değil. Yetkililerin, görevlilerin ve sorumluların da sesi duyulmuyor. Kırka Boraks Tesislerinde, İskenderun Demir Çelik inşaatında, Zonguldak bölgesi kömür ocaklarında ve daha isimleri bile sayılamayacak kadar çok işyerlerinde akıtılan kanların haddi hesabı yoktur. Bunlar tesadüfi değildir. Sebepleri olmalıdır ve vardır. Sebep, işverenlerin gerekli iş güvenliğini kasten sağlamamasıdır. Çünkü iş güvenliği sağlanırsa kâr oranı düşecektir. Yani işverenler sarı sendikacıların da onaylarını alarak azami kâr uğruna kan döküyorlar. İnsanın, hele çalışan işçinin ş nek kadar hükmü kalmamıştır.

Meselâ, Zonguldak kömür işletmelerinde iş güvenliği yüzde yüze yakın ölçüde sağlandığı zaman, üretim belli oranda düşmektedir. Bu, kârın düşmesi demektir. Bu üretimden prim alan mühendislerin, işletme bürokratlarının primlerinin de düşmesi demektir. Düşmesin kârlar, azalmasın primler diye işçiler savaşa yollanır gibi çalışmaya zorlanıyor ve kömür ocakları kan içen ejderhalara döndürülüyor. Bu korkunç sömürü işverenlerin sarı sendikalarla işçi hayatı üzerinde işbirliğinin sonucudur.

Biz, Sosyal-İş Sendikası olarak, yetkililerin, görevlilerin, sorumluların, hükümetin, Çalışma Bakanlığı'nın ve vs.lerin bu meseleyi çözemeyeceklerini biliyoruz. Çünkü bunlar işverenlerin dışında değillerdir. İşçilerin, öğrencilerin kurşunlanmasına, faşist komando saldırılarına seyirci kalan, hükümetler böyle bir meseleyi çözemezler, çözmezler.

Mesele işçi sınıfı ve emekçi halkın meselesidir. Bu yüzden; vahşet içinde kâr için, prim için kan döken patron ve hempalarını şiddetle protesto ediyor, bütün işçileri, işçi örgütlerini, demokratik kuruluşları, devrimcileri ve aydınları mücadeleye çağırıyoruz.

SOSYAL-İŞ SENDİKASI MERKEZ YÜRÜTME KURULU

YORUM

İŞ KAZALARINI ÖNLEMEK İÇİN SENDİKAL BÜTÜNLÜK ŞARTTIR

İşçi Sendikalarının görevleri şu şekilde tanımlanabilir: «İşçilerin ekonomik ve sosyal durumlarını iyileştirmek; iş güvenliğini, iş emniyetini ve çalışma şartlarının sağlığa uygunluğunu sağlamak.»

Görüldüğü gibi iş emniyeti ve çalışma şartlarının sağlığa uygunluğu meselesi, işçi sendikalarının esas görevlerinden biridir. Şu halde işçi sendikaları bu konuda ciddi çalışmalarda ve girişimlerde bulunmalıdırlar.

Bugün Türkiye'de işverenlerin kasten, işçi sendikalarının ise ilgisizlikten en çok ihmal ettiği konu iş kazalarıdır. İşveren kesimi daha fazla üretimi insan hayatına tercih ettiği için iş kazalarının sayısı azalmamaktadır. İşçi sendikaları ise, ya yöneticilerin yetersizliği ya da işverenle işbirliği yapması nedeniyle bu meseleye köklü çözümler getirememektedirler. Sendikaların birbirinden kopukluğu ve işçi sınıfının genel meseleleri konusunda birlikte hareket etmekten yoksun oluşu da bu çözümsüzlüğün temel nedenlerinden biridir.

Bu konuda, Zonguldak'ta meydana gelen ve 6 işçinin ölümü ile sonuçlanan kaza çok canlı bir örnektir. E.K.İ. Maden ocakları, ülkemizde kazaların en çok olduğu işyeridir. Her yıl ortalama 76 işçi kazasında ölürken ve binlerce işçi kazalarda yaralanırken, yıllardır bu mesele çözümlenmemiştir.

Gazetemizin, son kaza olayı üzerinde ısrarla durması bir takım olumlu gelişmeler sağlamıştır. Z.M.İ. Sendikası yöneticileri, şimdiye kadar kazalarda ölenler «Kader kurbanları» derken, bugün «cinayet» olarak niteleyebilmişlerdir. Basın toplantısı düzenleyerek işvereni suçlayabilmişlerdir. Ancak bu yetmez; iş kazalarını önlemek için somut girişimlerde bulunmaları gerekir.

Yine gazetemizin, bütün sendikaları, meslek kuruluşlarını ve diğer demokratik örgütleri, iş kazalarını protesto etmek ve önlemek için işbirliğine çağırması da bazı gelişmeler sağlamış, ancak bu gelişme zayıf kalmıştır. Sendika olarak sadece Sosyal-İş Genel Merkezi, iş kazalarını protesto eden bir bildiri yayınlamış, Meslek Kuruluşu olarak da sadece Zonguldak Maden Mühendisleri Derneği, bir bildiri ile iş kazalarına «E.K.İ. nin üretim politikasının» sebep olduğunu açıklamıştır.

Maden Mühendislerinin iş kazaları hakkındaki görüşlerine aynen katılıyoruz. Sosyal-İş Sendikası Genel Merkezinin yayınladığı bildiriyi de çok olumlu karşılıyoruz. Ne var ki, iki büyük sendika konfederasyonunun, birçok sendikanın, meslek kuruluşlarının ve diğer demokratik kuruluşların böylesine önemli bir konuda tutarlı bir dayanışma içine girmeyip pasif kalışını da esefle karşılıyoruz.

İş kazaları, işçi sınıfının genel bir meselesidir. Ve çözümlenebilir bir meselesidir. Böylesine önemli ve hem de genel nitelikteki bir meselede bütün işçi sendikaları dayanışma içine girmeli, eylem birliği yapmalıdır. Bu konuda gerekli kanun ve mevzuat değişikliklerini gerçekleştirmek mümkündür. Tedbirsizlikten doğan iş kazalarına karşı genel veya yerel grev hakkı elde edilebilir. İş yerlerinde etkin denetim sağlanabilir.

İşçi sınıfı, bir çok sendikal meselesine çözüm getirebilir. Ama bunun için, öncelikle gerçekleştirilmesi gereken, sendikal bütünlüğünü sağlamak ve tutarlı, inançlı yöneticileri iş başına getirerek birlik gücüne kavuşmaktır.

RECEP KÜREKÇİ